

ΨΥΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΑΝΑΙΔΕΙΑ

Ἡ ἀναίδεια εἶναι πάντοτε ἀπόδειξι ἀδυναμίας. Ἐπίσης εἶναι ὄπλο πού μεταχειρίζεται τὸ παιδί ὅταν δὲν εἶναι βέβαιο γι' αὐτὸ πὸν ὑποστηρίζει.

Μὲ τὴν ἀναίδεια θέλει νὰ θολώσῃ τὰ νερὰ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι δῆθεν εἶναι πολὺ θαρραλέο καὶ τολμηρὸ καὶ καλὰ θὰ κάνωμε νὰ τὸ ἀφήσωμε ἤσυχο. Συνήθως οἱ μεγάλοι ἐπαινοῦν τὰ «ἔξυπνα» λόγια τοῦ μικροῦ παιδιοῦ καὶ τὰ θεωροῦν σὰν ἀπόδειξι τῆς ἰδιαίτερης πνευματικῆς του ἐξελίξεως. Ἐτσι ὅμως τὸ παιδί πολὺ γρήγορα καταλαβαίνει ὅτι μὲ τίς δῆθεν ἀστεῖες ἀλλὰ θρασεῖες ἀπαντήσεις του προκαλεῖ τὸ γέλιο καὶ τὸ θαυμασμὸ τῶν μεγάλων, καὶ ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ ἐπιτυγχάνει εὐκολώτερα νὰ ἐπιβάλλεται καὶ νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Ἀργότερα, ὅταν μεγαλώσῃ κάπως τὸ παιδί, βλέπει ὅτι οἱ θρασεῖες ἀπαντήσεις του ἀρχίζουν πλέον νὰ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς μεγάλους ὡς ἀηδίες. Οἱ δῆθεν ἔξυπνες κουβέντες του δὲν ἔχουν πλέον πέρασι, ἀλλὰ χαρακτηρίζονται ὡς ἀναιδεῖς. Σ' αὐτὰ

προστίθενται καὶ οἱ συχνὲς παρατηρήσεις πὸν κάνουν οἱ γονεῖς σ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ, ἰδίως κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἥβης, ὅποτε ἡ πνευματικὴ τους ἰσορροπία εἶναι κάπως διαταραγμένη. Ἐπὶ πλέον, τὸ αἶσθημα τῆς ἀβεβαιότητος, πὸν κανένα ἀγόρι καὶ κανένα κορίτσι δὲν θέλει νὰ ἀναγνωρίσῃ ὅτι τὸ κατὰτυραννεῖ κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἥβης, μεγαλώνει τὴν ἀντίστασί τους σὲ κάθε κριτικὴ τῶν γονέων των, καὶ ἔτσι οἱ νεαροὶ ἄνθρωποι καταλήγουν νὰ γίνωνται δύσκολοι καὶ ἀναιδεῖς.

Οἱ γονεῖς ἀκοῦνε τὸ παιδί, τὸ προσέχουν, καὶ ὅταν δοῦν ὅτι τὸ παρακάνει, τὸ τιμωροῦν. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀποφεύγομε ἢ τὰ χαλιναγωγῶμε, ὅταν δὲν δίδωμεν ὑπερβολικὴ σημασία καὶ δὲν κάνωμε θόρυβο γιὰ κάθε ἀναιδῆ παρατήρησι τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ κάνωμε πὸς δὲν ἀκοῦμε καθόλου καὶ νὰ συζητοῦμε ἀργότερα μὲ τὸ παιδί τοὺς παραλογισμοὺς του, δείχνοντας τὴν ἀνάλογη ὑπομονὴ καὶ ἐπιείκεια.

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟ ΠΑΙΔΙ

Σύμφωνα μὲ τὰ δεδομένα τῆς νεωτέρας ἐπιστήμης, δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἡ ψυχικὴ κατάστασι τῆς Μητέρας κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγκυμοσύνης, ὅπως καὶ κατὰ τὴν πρώτην περίοδον μετὰ τὴ γέννησι, ἀσκεῖ σοβαρωτάτη ἐπίδρασι στὴ γενικὴ ψυχικὴ καὶ, ἀργότερα, στὴν κοινωνικὴ ἐξέλιξι τοῦ νέου ἀνθρώπου. Παιδιὰ πὸν εἶχαν συλληφθῆ παρὰ τὴν θέλησιν τῶν γονέων των, ἀπὸ ἀπόψεως ἀναπτύξεως τοῦ

ψυχικοῦ των κόσμου εἶναι διαρκῶς ἐκτεθειμένα σὲ κίνδυνον. Καὶ ἡ πολὺ κακὴ ἀντίληψι: «Αὐτὴ τὴ φορὰ πρέπει νὰ εἶναι ἀγόρι», μπορεῖ, ὅταν γεννηθῆ τὸ παιδί καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν γονέων δὲν ἔχει ἐκπληρωθῆ, νὰ ἐπιδράσῃ δυσμενῶς εἰς τὴν ἀγωγή τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ παιδί πὸν συλλαμβάνεται μὲ χαρὰ καὶ μ' ὅλη τὴν ἀθωότητα, ἔχει τὴν καλύτερη προοπτικὴ νὰ ἀναπτυχθῆ τέλεια.

(Ἀπὸ τὸ *Λεξικὸν Ἀγωγῆς τοῦ Παιδιοῦ*, τοῦ κ. Π. Ἀμπλιανίτη)